

[Bernhard Baunsgaard]

på den nye justitsminister. Der var ting, jeg glædede mig over. Jeg glædede mig over, at han klart erkendte, at vi skal have den nye lov, og jeg var ikke tilfreds, før han sagde, at den skal bygge på principper. Jeg glædede mig også over, at han er parat til at lave en bedre praksis med den gældende lov. Jeg håber, han også dér vil finde principper, der kan anerkendes almenmenneskeligt med videre konsekvenser.

Ser jeg hen over socialdemokratiet, forbi regeringspartiet og endnu længere til højre, ser jeg kun partier, der har erklæret, at de er parate til at gå i samarbejde med et parti, fremskridtspartiet, hvis leder klart har sagt, at han ønsker dødsstraf indført efter en summarisk dømsafsigtelse. Det er vel det, man almindeligvis kalder standretter. Dette har også spillet en rolle for mig, når jeg skal afveje, hvad der bør ske i dag.

Der er et citat, som jeg gerne vil drage frem i denne overvejselsesproces. Det blev vel klarest skrevet i Politiken i går af Henrik Zahle, juristen, der har udgivet bogen med materialesamlingen om mexikanersagen. Zahle skrev:

»Martinez kommer næppe ud af Mexico. Af fremtidig politisk betydning er en ændring af udlændingeloven, således at udlændinge, der legalt har opholdt sig her en vis tid, ikke kan fjernes herfra ved udvisning eller afslag på forlænget opholdstilladelse.«

Jeg vil gerne føje mit svar på ombudsmandens ord til: udvisning må kun ske, når der er bevis for konkrete handlinger bedømt af en domstol; administrativt skal mennesker ikke kunne udvises af Danmark.

Zahle sluttede med nogle ord, som jeg gerne vil bruge som afslutning på dette mit første indlæg. Jeg håber, at det kan samle hele folketinget:

»Der bør ske en begrænsning af nationalstatens vilkårlighed over for udlændinge.«

Ole Espersen (S):

Udvisningsbeslutningen og beslutningens gennemførelse indeholder efter den socialdemokratiske gruppes opfattelse alvorlige aspekter i to henseender. For det første er de handlinger, som Martinez blev sigtet for, alvorlige, og den mistanke, som efter regeringens opfattelse måtte rettes mod ham, var af en meget belastende karakter. Efter den lov-

givning, vi har, påhviler landets og befolkningens sikkerhed justitsministeren og regeringen, og både justitsminister og regering ville svigte deres pligter, hvis man, når man føler, at en udlænding er farlig for retssikkerheden, ikke overvejer at udvise ham.

Men der er som sagt også andre alvorlige aspekter i sagen, og det er det hensyn, som også må vises Martinez selv. Som justitsministeren har redegjort for, var man i høj grad opmærksom på, at han havde opholdt sig i landet i 7 år og også ud over selve tidsforløbet havde fået en ganske nær tilknytning til Danmark. En beslutning om udvisning i en sådan situation vil nødvendigvis have endda meget alvorlige personlige følger for den udviste udlænding.

Nu kunne man med rette have bebrejdet regeringen, hvis den alene havde lagt vægt på den ene eller den anden side af disse aspekter. Hvis regeringen for eksempel alene på grundlag af en mistanke, som den efter hurtige undersøgelser følte var sandsynliggjort, blot på det grundlag og meget hurtigt havde udvist mexikaneren, kunne man have rettet bebrejdelser mod regeringen. Man kunne også have bebrejdet regeringen det, hvis den, når den fandt mistanken alvorlig og belastende, alene havde lagt vægt på Martinez' betydelige tilknytning til landet. I begge tilfælde ville der have været tale om en ensidig afvejning, som ikke havde været rimelig. Og i et sådant tilfælde havde sagen stillet sig anderledes for regeringen.

Men hele sagsforløbet – og det tror jeg må erkendes af alle – viser, at man i høj grad har været opmærksom på Martinez' personlige tilknytning til Danmark, og sagen har fået en meget grundig behandling, både hvad spørgsmålet om sigtelserne og mistanken angår, og hvad det angår, der kræver en undersøgelse og en vurdering af de personlige konsekvenser for Martinez selv.

I virkeligheden er det jo klart, at man efter lovgivningen ville have været berettiget til at udvise Martinez allerede på det tidspunkt, hvor mistanken var sandsynliggjort. Men i stedet afventede man dels meget grundige og langvarige undersøgelser fra politiets side, dels – og det er nok så afgørende – ombudsmandens behandling af sagen. Man accepterede, at denne behandling skulle have opsættende virkning, at man altså ikke ville udvise Martinez, før ombudsmandens behandling af